

Maroje Arkulin*

ISSN 0469-6255
(241-242)

Priča
JAHANJE NA VESELJ(K)U
A story
THE JOY OF RIDING

UDK 886.2-992.

Egejsko more. Nebo puno zvijezda. Tri ujutro. Radio Zagreb, prvi program. Vijesti. Predsjedniku doktoru Franji Tuđmanu su izvađeni drenovi nakon operacije perforacije debelog crijeva. Nastavlja se intenzivno liječenje. Nakon toga, već po običaju, vrijeme rezervirano za "nek' tambura svira" glazbu. Putujem za Rumunjsku. Ponovo Rhodos, Candeliusa, Levitha, Khios, Psara, kroz grčki arhipelag, Dardanelle, Mramorno more, Istanbul, Bospor, Crno more, do Constantze. Stara poznata ruta koju već dugo vremena nisam ponovio. Koliko je već prošlo vremena otkada sam zadnji put ovuda prolazio. Mnogo se demokratskih promjena i tamo dogodilo. Dogodio se narod. Kažu, ne gase više struju u deset navečer. Ima svega i svačega otkada su ono bili bekili Chaucheskuia i ženu mu, izrezali grb iz rumunjske zastave, i krenuli putem neke vrste modernog kapitalizma u stilu "pusti da te svako jebe za male novce". Ipak je sve to Balkan, a tu je moguće skoro sve. Da, još i ovo. Englezi su duboko zabrinuti što Rusi uništavaju po Čečeniji. Identičan scenarij kao kod nas 1991. Zapad se tada bio duboko zabrinuo kada su nam Srbi već skoro dobro bili došli glave. Kurva politika. Sranje!... Sranje!... i opet sranje!...

Alexandria. Egypt. Velika nervoza. Puno manovre. Mnogo premještaja. Previše grubih riječi. Tretiranje ljudi poput pasa lualica. Niti malo veselo. Zaradio sam par ponata u glavu od udarca o neki tvrdi predmet na palubi. Žurba. Trgovci. "Dobra roba, jeftino". Kupujemo raznorazne artikle pokradene iz containera. Cjenkanje. Trgovina između Arapa i Balkan people. Komedija. Na odlasku, ispod

povučene crte, nalazimo dosta ukradene brodske opreme s palube. Takvi su ti dobri Arapi. "Arabo bono"! Vika, vriska, mahnitanje, nervoza. Do osamnaest sati radnog vremena dnevno. Telex sadržaja: "molimo u prvoj luci popunu posade. sadasnja posada palube nedovoljna u slučaju manipulacije veće količine tereta. tijekom boravka Alexandria posao je obavljen zahvaljujući samo krajnjem iscrpljivanju raspoložive posade". Još jedan teret je iza nas. Mustafa je od uha do uha sretan. Bravo, Mustafa. Svaka čast. A, mi ostali nastavljamo i dalje jahati na Veseljku. "Jahabibi"!... Zbroj u listopadu: 169 redovnih i 146 prekovremeno odrađenih sati. Tko to ovdje koga jebe, gospodo?

Godišnjica braka. Već neka s dvoznamenkastim brojem. Par dana prije vjenčanja, Dayana je stigla autobusom u Šibenik. Sa stomkom do zuba. Dočekao sam je mrtav pijan. Od veselja. Te godine sam, kao i obično, bio na brodu. Otišli smo jedno jutro kod matičara i zamolili ga da nas vjenča. Odredio je sretni događaj za sutradan, uz uvjet da sebi nađemo po kuma, i pojavimo se svi skupa nasmiješeni u devet sati ujutro. Ante mi je bio kum. Nije imao pri sebi osobnu iskaznicu, pa je ponio pasoš. Glede identifikacije. Senka je bila Dayani kuma. Ona je imala sve potrebne isprave. Sve je ispalo vrlo zgodno. Jednostavno. Nisam mogao naći bilo kakvog fotografa, pa tako nemam baš nikakvu fotografiju kao uspomenu. Nema veze. Uvečer smo otišli u konobu "Uzorita" u Šibeniku, jeli neke puno ukusne oborite ribe, i zalijevali sve to nekim poznatim lokalnim vinom. Konačno sam bio našao sebi pravu ženu. Ona je to i danas, i uvijek će to biti. Vlaho je tada već dobro udarao nogicama mamu po trbuhu. Bio je već šest mjeseci na putu da ugleda svijet. Dragi moj sin. Neke godine kasnije rodio se i Luis. Moje zlatno dijete. Obitelj vas oplemeni, ojača. Treba imati obitelj. Život se nastavlja kroz ta mala draga bića. Učini to da imaš razlog postojati.

Maroje Arkulin, 2. časnik palube
Atlantska plovidba Dubrovnik

* * *

Kad umočiš prst u more, kažu, imaš vezu s cijelim svijetom. Kad se uhvatiš mora, gubiš vezu s normalnim svijetom. A kada ti natovare na glavu još i Mustafu, onda počneš gubiti vezu s mozgom. Jebeno je probavljati pet ličnosti u samo jednome čovjeku. Za to treba mnogo živaca. Ja ih još uvijek imam toliko. Jašemo na...

Crno more. Ogromna duboka crna rupetina. Bez ijednog otoka. Olujna bura. Ne bih Vam baš preporučio biti na mome mjestu sada. Valovi koji daju na razmišljanje. Godinama prije, napisao sam pjesmu za Crno more. Dok sunce tone u Crno more. I strah od nepoznatog u meni se budi. Izgubljen sam između svjetlosti i tame. A naprijed ili natrag, jednako je dugo. "..., ako jednom i ti zalutaš ovamo, okreni se čim prije, dalje ničeg' nema". Constantza. Neki su očistili puške. Nije skupo. Može se podnijeti, ako je u privatnome aranžmanu. Hladna, sumorna istočnoeuropska država. Malo je bolje nego prije, ali ljudska lica Vam puno toga mogu napričati. Balkan. Nesretni dio svijeta. Dom tuge. Samo gledaj. Priča uopće nije potrebna. Plaća je stopedeset dolara. Kilo blitve je tri dolara. Teško se živi. E, pa što češ!... Najekskluzivnije mjesto u gradu je diskoteka imena "No problem". Nikada tu i nije bilo problema. Plati i nosi.

* * *

Istanbul. Granica Europe i Azije. Grad koji sam jednom davno pohodio. Sjećam se Christine iz Münchena, kojoj se tu izbrisao svaki trag. Htjela je stići u Poonu, u Indiju, pronaći još jednog svog gurua, i tamo naći duševni mir. Vjerojatno sada čami negdje u nekom haremu u Saudijskoj Arabiji. Bila je to lijepa, naočita, zgodna mlada Njemica. Ovo je grad na vratima istoka. Ovdje počinje onaj divlji istok. Surov. Nepredvidljiv. Još dalje istočno su Iran, Afganistan, Pakistan. Zemlje u kojima žena nema baš nikakve šanse. Muške su to države. Žene služe za rad u kući i oplodnju. Prodoran miris hašiša govori mi da je Azis tu, sasvim blizu. Krajolik je oku

ugodniji. Smijemo se Aja Sofiji. Zastava je crvena, s bijelim polumjesecom i zvijezdom. Turska je kazin. Papa je ponovo na turneji. Neki je dan u Delhiju upriličio susret između Isusa i boga Rame, kaže radio. Nisu rekli u koliko rundi, i koliko je bilo posjetitelja. Bogovi su pali na tjeme.

Kreta. Jeste li pročitali knjigu o Grku Zorbi? Jučer popodne, na odlasku iz Piraeusa, u pamet mi je došla scena iz knjige kada se u nekoj krčmi u Pireju upoznaju Zorbas i mladi intelektualac, koji putuje na Kretu, uspostaviti i otvoriti rudnik na svome naslijeđenom zemljištu, pa na kraju sa sobom provede i Zorbasa. Počinje puhati jugo. Prisjećam se opisa takva vremena iz knjige. Preda mnom je. Gledam uživo. Kreta. U knjizi opisani duboko ukorijenjeni običaji, tradicija i kultura otočana. Glavnina radnje u knjizi događa se tamo. Prolazim otočić Paximadha, Rt Sideros, ostavljam Kretu. Okrećem brodić južnije. Prema Egiptu. Pročitajte knjigu.

* * *

Cirkus je proživljavati tuđe niske ambicije, želje za svakodnevnim dokazivanjem. Tuđe nastojanje uvjeriti sve prisutne kako se cijeli svemir vrti oko samo jednog čovjeka. Njega. Čovjek u svojoj preozbiljnosti postaje toliko smiješan da jednostavno traži biti metom zajebancije. Svedeno u vrlo kratko, takvome bi trebalo dati brod na upravljanje i umjesto posade na brod s njim ukrcati samo jednoga papagaja. Život na takvom brodu, relacija i komunikacija između NJEGA i papagaja bila bi otprilike takva da bi ovaj u svakodnevnim redovnim napadima bijesa, ludila i histerije papagaju stalno govorio: "AJDE U ŠURAC, GLUPANE!, a papagaj bi njemu, kao svaki dobar papagaj, odgovarao: "IDEM U ŠURAC!... IDEM VESELO U ŠURAC!..." Ili bi, još zgodnije, bilo ukrcati pticu kos, koja meće u guzicu nos!... E, uzeo sam Te u pero. Najeba si, muto jedan!

Studeni 1999.

Rukopis primljen: 23.12.1999.

